

Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MELCHIOR WATHELET
prednesené 5. septembra 2013¹

Vec C-479/12

H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG
proti
Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Bundesgerichtshof (Nemecko)]

„Duševné a priemyselné vlastníctvo — Dizajn — Pojem ‚sprístupnenie verejnosti‘ — Pojem ‚špecializované kruhy‘ — Dôkazné bremeno týkajúce sa napodobenia nezapísaného dizajnu — Procesné predpisy — Uplatniteľné právo“

1. Bundesgerichtshof (Spolkový súdny dvor, Nemecko) sa svojím návrhom na začatie prejudiciálneho konania pýta Súdneho dvora na výklad článku 7 ods. 1, článku 11 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) a d) nariadenia Rady (ES) č. 6/2002 z 12. decembra 2001 o dizajnoch Spoločenstva² (ďalej len „nariadenie“).

2. Súdny dvor sa má po prvý raz vyjadriť k pojmu „kruhy, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva“, použitému v článku 7 ods. 1 a článku 11 ods. 2 nariadenia, ako aj k výrazu „počas bežného obchodovania [sa] nemôžu stať známymi kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva“, použitému v článku 7 ods. 1 nariadenia (prvá a druhá otázka). Súdny dvor sa má tiež vyjadriť k rôznym procesným otázkam (dôkazné bremeno, premlčanie a preklúzia), ako aj k uplatniteľnému právu (tretia, štvrtá, piata a šiesta otázka).

I – Právny rámec

3. Odôvodnenia 21 a 22 nariadenia znejú takto:

„(21) Výlučná povaha práva udeleného zapísaným dizajnom spoločenstva je v zhode s jeho väčšou právnou istotou. Je však vhodné, aby nezapísaný dizajn spoločenstva predstavoval právo iba na zabránenie kopírovania. Ochrana by sa tým nemohla rozšíriť na výrobky s dizajnom, ktoré sú výsledkom dizajnu, ku ktorému nezávisle dospel iný pôvodca. Toto právo by sa tiež malo rozšíriť na obchod s výrobkami, ktoré znamenajú porušovanie dizajnov.“

(22) Vymáhanie týchto práv by sa malo ponechať na vnútroštátne právne predpisy. Je preto potrebné, aby sa zabezpečili isté základné jednotné sankcie vo všetkých členských štátoch. Takéto sankcie, bez ohľadu na právomoc, podľa ktorej sa vymáhanie uskutočňuje, by mali byť schopné zastaviť porušovanie.“

¹ — Jazyk prednesu: francúzština.

² — Ú. v. ES L 3, s. 1; Mim. vyd. 13/027, s. 142.

4. Podľa článku 1 ods. 1 a článku 1 ods. 2 písm. a) nariadenia dizajn, ktorý spĺňa podmienky obsiahnuté v tomto nariadení, je chránený „nezapísaným dizajnom spoločenstva“, ak je sprístupnený verejnosti spôsobom, ktorý je stanovený v tomto nariadení.

5. Článok 4 nariadenia nazvaný „Podmienky ochrany“ v odseku 1 stanovuje, že dizajn je chránený dizajnom Spoločenstva, len ak je nový a má osobitý charakter.

6. Podľa článku 5 nariadenia nazvaného „Novosť“:

„1. Dizajn sa považuje za nový, ak žiaden zhodný dizajn nebol sprístupnený verejnosti:

- a) v prípade nezapísaného dizajnu spoločenstva, pred dňom, kedy sa dizajn, pre ktorý sa žiada ochrana, po prvý raz sprístupnil verejnosti;

...“

7. Článok 6 nariadenia nazvaný „Osobitý charakter“ v odseku 1 písm. a) stanovuje:

„1. O dizajne platí, že má osobitý charakter, ak celkový dojem, ktorý vyvoláva u informovaného užívateľa, sa odlišuje od celkového dojmu vyvolaného u takéhoto užívateľa akýmkoľvek iným dizajnom, ktorý už bol sprístupnený verejnosti:

- a) v prípade nezapísaného dizajnu spoločenstva, pred dňom, kedy sa dizajn, pre ktorý sa žiada ochrana, po prvý raz sprístupnil verejnosti“.

8. Článok 7 nariadenia nazvaný „Sprístupnenie verejnosti“ v odseku 1 stanovuje:

„Na účely uplatnenia článkov 5 a 6, sa dizajn považuje, že bol sprístupnený verejnosti, ak sa zverejnil po zápise, alebo ak bol vystavený, použil sa v obchodovaní alebo inak sa zverejnil pred dňom uvedeným v článk[u] 5 ods. 1 písm. a)... , s výnimkou, ak sa tieto prípady počas bežného obchodovania nemôžu stať známymi kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva. Dizajn sa však nepovažuje, že bol sprístupnený verejnosti iba z dôvodu, že sa sprístupnil tretej osobe pod výslovnou alebo predpokladanou podmienkou dôvernosti.“

9. Článok 11 nariadenia nazvaný „Začiatok a doba trvania ochrany nezapísaného dizajnu spoločenstva“ v odsekoch 1 a 2 stanovuje:

„1. Dizajn, ktorý spĺňa požiadavky podľa oddielu 1, je chránený nezapísaným dizajnom spoločenstva počas obdobia troch rokov odo dňa, kedy sa dizajn po prvý raz sprístupnil verejnosti v rámci spoločenstva.

2. Na účely odseku 1 o dizajne platí, že sa sprístupnil verejnosti v rámci spoločenstva, ak sa uverejnil, vystavil alebo použil pri obchodovaní, alebo inak sprístupnil verejnosti takým spôsobom, že počas bežného obchodovania sa tieto udalosti stali známymi kruhom, ktoré sa špecializujú na daný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva. O dizajne však neplatí, že sa sprístupnil verejnosti, ak sa sprístupnil tretej osobe pod výslovnou alebo predpokladanou podmienkou dôvernosti.“

10. Článok 19 nariadenia nazvaný „Práva vyplývajúce z dizajnu spoločenstva“ v odseku 2 stanovuje:

„Nezapísaný dizajn spoločenstva však majiteľovi udeľuje právo zabrániť konaniam uvedeným v odseku 1 iba vtedy, ak napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu.

Napadnuté využívanie sa nepovažuje za kopírovanie chráneného dizajnu, ak je výsledkom nezávislej tvorby pôvodcu, o ktorom je primerané sa nazdávať, že si nebol vedomý dizajnu, ktorý sprístupnil verejnosti majiteľ dizajnu.“

11. Článok 85 nariadenia nazvaný „Predpoklad platnosti – obrana vo veci samej“ v odseku 2 stanovuje:

„V konaniach týkajúcich sa žaloby o porušenie alebo žaloby o hroziacom porušení nezapísaného dizajnu spoločenstva, súd pre dizajn spoločenstva považuje dizajn spoločenstva za platný, ak majiteľ práva predloží dôkaz, že podmienky uvedené v článku 11 sú splnené, a uvedie, čo tvorí osobitý charakter jeho dizajnu spoločenstva. Žalovaná strana však môže spochybníť jeho platnosť prostredníctvom žaloby alebo protinávrhu na výmaz.“

12. Podľa článku 88 nariadenia nazvaného „Uplatniteľné právo“:

„1. Súd pre dizajn spoločenstva uplatňuje ustanovenia tohto nariadenia.

2. V súvislosti so všetkými záležitosťami, na ktoré sa nevzťahuje toto nariadenie, súd pre dizajn spoločenstva uplatní svoje vnútroštátne právo vrátane súkromného medzinárodného práva.

3. Pokiaľ nie je v tomto nariadení ustanovené inak, súd pre dizajn spoločenstva uplatní procedurálne pravidlá toho členského štátu, kde sa nachádza, ktoré upravujú ten istý typ konania týkajúceho sa vnútroštátneho práva na dizajn.“

13. Článok 89 nariadenia nazvaný „Sankcie v prípade žalôb o porušenie“ stanovuje:

„1. Ak v prípade žaloby o porušenie alebo hroziacom porušení súd pre dizajn spoločenstva zistí, že žalovaná strana porušila alebo hrozilo, že poruší dizajn spoločenstva, nariadi, ak neexistujú zvláštne dôvody pre opak, nasledujúce opatrenia:

a) príkaz, aby žalovaná strana nepokračovala v konaní, ktoré porušuje alebo ohrozuje dizajn spoločenstva;

...

d) príkaz, ktorým sa ukladajú iné sankcie primerané za daných okolností a predpokladané zákonom členského štátu, kde došlo k porušeniu alebo ohrozeniu, vrátane medzinárodného súkromného práva.

...“

II – Skutkový rámec sporu vo veci samej

14. Spoločnosť Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH (ďalej len „MBM Joseph Duna“) predáva v Nemecku záhradný altánok s baldachýnom, ktorého dizajn vytvoril konateľ tejto spoločnosti na jeseň 2004. V priebehu roka 2006 spoločnosť H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG (ďalej len „Gautzsch Großhandel“) začala predávať záhradný altánok s názvom „Athen“ vyrábaný čínskym podnikom Zhengte.

15. Keďže MBM Joseph Duna sa domnievala, že altánok „Athen“ je napodobeninou jej vlastného dizajnu, a domáhala sa ochrany tohto dizajnu poskytovanej nezapísaným dizajnom Spoločenstva, podala proti spoločnosti Gautzsch Großhandel žalobu pre porušenie práv na Landgericht Düsseldorf (Krajinský súd v Düsseldorfe), ktorou sa jednak domáhala, aby Gautzsch Großhandel prestala predávať altánok „Athen“, odovzdala napodobeniny, ktoré má v držbe alebo ktoré vlastní, na účely zničenia a poskytla informácie o svojich činnostiach, a jednak sa domáhala uloženia povinnosti žalovanej spoločnosti nahradiť škodu.

16. MBM Joseph Duna na podporu svojej žaloby okrem iného uviedla, že jej dizajn bol v apríli a máji 2005 zobrazený v jej „katalógu noviniek – MBM“, ktorý bol rozoslaný najväčším obchodníkom s nábytkom a záhradným nábytkom v tomto odvetví, ako aj nemeckým nákupným združeniam nábytku.

17. Gautzsch Großhandel na svoju obranu uviedla, že jej altánok „Athen“ samostatne vytvoril čínsky výrobca Zhengte začiatkom roka 2005, pričom nevedel o dizajne spoločnosti MBM Joseph Duna, a tento altánok bol v marci 2005 prezentovaný európskym zákazníkom vo výstavných priestoroch spoločnosti Zhengte v Číne. Gautzsch Großhandel tvrdila, že model tohto altánku bol v júni 2005 zaslaný istej spoločnosti so sídlom v Belgicku a že MBM Joseph Duna vedela o existencii tohto modelu od septembra 2005 a o jeho uvádzaní na trh od augusta 2006, a tiež uviedla, že nároky spoločnosti MBM Joseph Duna sú premlčané a prekludované.

18. Prvostupňový súd rozhodol o zastavení konania o prvom a druhom žalobnom návrhu vzhľadom na uplynutie trojročného obdobia ochrany. Uložil spoločnosti Gautzsch Großhandel povinnosť poskytnúť informácie o svojich činnostiach, ako aj povinnosť nahradiť škodu.

19. Odvolanie, ktoré Gautzsch Großhandel podala proti tomuto rozsudku, bolo zamietnuté. Odvolací súd konštatoval, že podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) a d) nariadenia, ako aj podľa nemeckého zákona o právnej ochrane dizajnov boli prvé dva žalobné návrhy pôvodne dôvodné a že MBM Joseph Duna skutočne mala nárok na získanie informácií, ako aj na náhradu škody.

20. Bundesgerichtshof v konaní o opravnom prostriedku „Revision“, ktorý podala Gautzsch Großhandel, v prvom rade poznamenáva, že odvolací súd konštatoval, že dizajn spoločnosti MBM Joseph Duna sa po prvý raz sprístupnil verejnosti pri rozoslaní „katalógu noviniek – MBM“ so zobrazením sporného dizajnu v apríli a máji 2005 v rozsahu od 300 do 500 exemplárov obchodníkom a sprostredkovateľom, ako aj dvom nemeckým nákupným združeniam nábytku.

21. Bundesgerichtshof si kladie otázku, či rozoslanie zobrazení tohto dizajnu v takomto rozsahu obchodníkom postačuje na to, aby sa tento dizajn mohol stať počas bežného obchodovania známy kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Európskej únie, v zmysle článku 11 ods. 2 nariadenia. V tejto súvislosti sa pýta, či medzi špecializované kruhy nepatria len osoby, ktoré v rámci príslušného sektora koncepčne ovplyvňujú dizajn výrobku.

22. Po druhé vnútroštátny súd uvádza, že odvolací súd uznal, že dizajn spoločnosti MBM Joseph Duna je nový v zmysle článku 5 ods. 1 písm. a) nariadenia, pričom sa domnieval, že predchádzajúce sprístupnenie dizajnu „Athen“ verejnosti nebránilo uznaniu tejto novosti.

23. Aj keby bol dizajn „Athen“ prezentovaný vo výstavných priestoroch spoločnosti Zhengte v Číne v marci 2005 a prezentovaný spoločnosti Kosmos v Belgicku, kruhy, ktoré sa špecializujú na daný sektor, sa podľa odvolacieho súdu nemohli počas bežného obchodovania týmto spôsobom dozvedieť o tomto dizajne.

24. Vzhľadom na tieto úvahy sa vnútroštátny súd pýta, za akých okolností dizajn napriek tomu, že sa sprístupnil tretej osobe bez výslovnej alebo predpokladanej podmienky dôvernosti, nemusí byť známy kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor v rámci Únie, v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia.

25. Po tretie vnútroštátny súd poukazuje na to, že odvolací súd konštatoval, že napadnutý dizajn nie je samostatným výtvorom, ale kópiou dizajnu spoločnosti MBM Joseph Duna, pričom uznal, že táto spoločnosť má v tejto súvislosti uľahčenú dôkaznú povinnosť vzhľadom na objektívne zistenú zásadnú zhodu dvoch sporných dizajnov. Vnútroštátny súd sa pýta, kto nesie dôkazné bremeno na účely uplatnenia článku 19 ods. 2 nariadenia, pokiaľ ide o otázku, či využívanie nezapísaného dizajnu Spoločenstva vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu.

26. Po štvrté Bundesgerichtshof poznamenáva, že odvolací súd konštatoval, že nárok na zdržanie sa konania podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia nebol v čase podania žaloby premlčaný. V tejto súvislosti sa pýta, či nárok na zdržanie sa konania vo veci porušenia dizajnu podlieha premlčaniu, a ak áno, ktoré ustanovenie sa uplatňuje na toto premlčanie, keďže nariadenie neobsahuje v tejto súvislosti osobitné ustanovenia.

27. Po piate vzhľadom na to, že odvolací súd tiež zamietol námietku spoločnosti Gautzsch Großhandel založenú na preklúzii nároku na zdržanie sa konania, vnútroštátny súd sa domnieva, že vzniká otázka, či – a prípadne za akých podmienok – sa nárok na zdržanie sa konania vo veci porušenia nezapísaného dizajnu Spoločenstva založený na článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia prekluduje. Podľa názoru vnútroštátneho súdu je dôležité určiť, či okolnosti, na základe ktorých Gautzsch Großhandel namieta preklúziu, patria medzi „zvláštne dôvody“ v zmysle tohto posledného uvedeného ustanovenia.

28. Po šieste sa vnútroštátny súd napokon pýta, či sa nároky na zničenie, informovanie a náhradu škody, ktoré sa týkajú celej Únie, majú spravovať vnútroštátnym právnym poriadkom členského štátu, na ktorého území sa tieto nároky uplatňujú. V tejto súvislosti poznamenáva, že väzba len s právnym poriadkom tohto členského štátu by mohla byť odôvodnená najmä z hľadiska účinného uplatňovania práva, ale že článok 89 ods. 1 písm. d) nariadenia by mohol odporovať tomuto riešeniu, rovnako ako článok 8 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 864/2007 z 11. júla 2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky (Rím II)³, ktorý tiež vyznieva v prospech uplatnenia právneho poriadku členského štátu, v ktorom došlo k porušeniu.

III – Návrh na začatie prejudiciálneho konania a konanie pred Súdny dvorom

29. Bundesgerichtshof uznesením doručeným Súdny dvor 25. októbra 2012 prerušil konanie a položil Súdny dvor na základe článku 267 ZFEÚ nasledujúce prejudiciálne otázky:

- „1. Má sa článok 11 ods. 2 nariadenia... vykladať v tom zmysle, že dizajn sa počas bežného obchodovania mohol stať známym kruhom, ktoré sa špecializujú na daný sektor a pôsobia v rámci Únie, ak sa zobrazenia dizajnu sprístupnili obchodníkom?
2. Má sa článok 7 ods. 1 prvá veta nariadenia... vykladať v tom zmysle, že dizajn napriek tomu, že sa sprístupnil tretej osobe bez výslovnej alebo predpokladanej podmienky dôvernosti, sa nemohol stať počas bežného obchodovania známym kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Únie, ak:
  - a) sa sprístupnil len jednému podniku patriacemu do špecializovaných kruhov alebo
  - b) sa vystavoval vo výstavných priestoroch podniku v Číne, ktoré nespádajú do oblasti bežného sledovania trhov?

3 – Ú. v. EÚ L 199, s. 40.

3. a) Má sa článok 19 ods. 2 nariadenia... vykladať v tom zmysle, že majiteľ nezapísaného dizajnu Spoločenstva znáša dôkazné bremeno v súvislosti s tým, že napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu?
- b) V prípade kladnej odpovede na tretiu otázku písm. a):
- Obráti sa dôkazná povinnosť alebo má majiteľ nezapísaného dizajnu Spoločenstva uľahčené dokazovanie v prípade, ak medzi dizajnom a napadnutým využívaním existujú podstatné zhody?
4. a) Podlieha nárok na zdržanie sa konania podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia... vo veci porušenia nezapísaného dizajnu Spoločenstva premlčaniu?
- b) V prípade kladnej odpovede na štvrtú otázku písm. a):
- Uplatňuje sa na premlčanie právo Únie, prípadne aké ustanovenie?
5. a) Podlieha nárok na zdržanie sa konania podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia... vo veci porušenia nezapísaného dizajnu Spoločenstva preklúzií?
- b) V prípade kladnej odpovede na piatu otázku písm. a):
- Uplatňuje sa na preklúziu právo Únie, prípadne aké ustanovenie?
6. Má sa článok 89 ods. 1 písm. d) nariadenia... vykladať v tom zmysle, že na nároky na zničenie, informovanie alebo náhradu škody vo veci porušenia nezapísaného dizajnu Spoločenstva, ktoré sa uplatňujú na celom území Únie, sa má uplatňovať právo členských štátov, v ktorých došlo k porušeniu?“

30. Gautzsch Großhandel predložila písomné pripomienky 4. februára 2013 a Európska komisia predložila písomné pripomienky 15. februára 2013. Vzhľadom na to, že Súdny dvor v súlade s článkom 76 ods. 1 a 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora konštatoval, že má dostatok informácií a účastníci konania nepožiadali o nariadenie pojednávania, pojednávanie sa nekonalo.

IV – Analýza

31. Prvé dve otázky sa týkajú pojmu sprístupnenie verejnosti, ktorý sa nachádza v článku 7 ods. 1 a článku 11 ods. 2 nariadenia. Konkrétne ide o výklad výrazu „kruhy, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Spoločenstva“, použitého na vymedzenie sprístupnenia verejnosti. Zvyšné štyri otázky sa týkajú určenia práva uplatniteľného na viaceré procesné a meritórne problémy.

A – O prvej prejudiciálnej otázke

32. Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora na pojem „špecializované kruhy“ obsiahnutý v článku 11 ods. 2 nariadenia: postačuje rozoslanie zobrazení dizajnu obchodníkom na odôvodnenie záveru, že tento dizajn bol známy kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Únie?

33. Je teda potrebné rozhodnúť sa buď pre reštriktívny výklad – podľa ktorého špecializované kruhy zahŕňajú len osoby, ktoré v rámci príslušného sektora zodpovedajú za navrhovanie, rozvoj alebo výrobu výrobkov v súlade s týmito dizajnmi –, alebo pre širší výklad – podľa ktorého by pojem „špecializované kruhy príslušného sektora“ zahŕňal obchodníkov a sprostredkovateľov.

34. Vnútroštátny súd sa zrejme prikláňa k druhému výkladu. S týmto prístupom súhlasím.

35. Pokiaľ ide o doslovné znenie, článok 11 ods. 2 prvá veta nariadenia obsahuje dve časti. Najprv je v nej uvedený výpočet prípadov, v ktorých dizajn možno považovať za sprístupnený verejnosti v rámci Únie. Bude to tak v prípade, „ak sa uverejnil, vystavil alebo použil pri obchodovaní, alebo inak sprístupnil verejnosti“. V tejto vete je ďalej uvedená osobitná okolnosť, ktorá umožňuje zmeniť tieto zobrazenia na „sprístupnenie verejnosti“ (pričom obe časti sú spojené výrazom „takým spôsobom, že“). Tak to bude v prípade, ak „počas bežného obchodovania sa tieto udalosti stali známymi kruhom, ktoré sa špecializujú na daný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva“.

36. Použitie výrazu „takým spôsobom, že“ v rámci tej istej vety, po ktorom nasleduje odkaz na „tieto udalosti“, nevyhnutne spôsobuje, že pod pojem špecializované kruhy budú patriť všetky prípady a subjekty uvedené v prvej časti vety, a to vrátane komerčnej sféry. Výraz „počas bežného obchodovania“ použitý v druhej časti vety tiež svedčí v prospech zahrnutia obchodníkov a sprostredkovateľov do „špecializovaných kruhov príslušného sektora“.

37. Sledovaný cieľ a všeobecný rámec, ktorého je nariadenie súčasťou, nespochybňujú tento výklad.

38. Ako to zhrnul High Court of Justice (England and Wales), Chancery Division (Patents Court) (Spojené kráľovstvo) [Vrchný súd (Patentový súd)], otázka znie „*who is in the circle?*“ (kto je v kruhu)⁴. Navyše sa stotožňujem s jeho odpoveďou, že tento pojem v zásade zahŕňa všetky osoby, ktoré sa podieľajú na obchode súvisiacom s výrobkami príslušného sektora. Patria sem teda osoby, ktoré navrhujú a vyrábajú tieto výrobky, ale aj osoby, ktoré ich propagujú, predávajú, distribuujú a predávajú v obchodnom styku v Únii.⁵

39. Domnievam sa teda, že na prvú prejudiciálnu otázku treba odpovedať kladne: článok 11 ods. 2 nariadenia sa má vykladať v tom zmysle, že dizajn sa počas bežného obchodovania mohol stať známym kruhom, ktoré sa špecializujú na daný sektor a pôsobia v rámci Únie, pokiaľ sa zobrazenia uvedeného dizajnu predtým sprístupnili obchodníkom, ktorí pôsobia v danom sektore.

B – O druhej prejudiciálnej otázke

40. Ani druhá otázka sa netýka článku 11 ods. 2 nariadenia, ale článku 7 ods. 1 nariadenia. Stále však ide o vymedzenie pojmu „špecializované kruhy“. Hoci totiž prvá otázka vyjadrovala skôr otázku, či pre majiteľa dizajnu bol dizajn, ktorého ochrany sa domáha, dostatočne sprístupnený verejnosti na to, aby požíval ochranu podľa nariadenia, druhá otázka sa týka skôr údajného porušovateľa, pričom jej predmetom je, či majiteľ mohol pred sprístupnením svojho dizajnu verejnosti vedieť o dizajne „tretej osoby“ (v tomto prípade o dizajne tohto údajného porušovateľa), a teda stratiť svoj údajný nárok na ochranu.

4 — Rozsudok High Court of Justice (England & Wales), Chancery Division (Patents Court) z 19. júla 2007, Green Lane Products Ltd v PMS International Group Ltd & Ors ([2007] EWHC 1712). Tento rozsudok bol potvrdený v odvolacom konaní ([2008] EWCA Civ 358). Spor sa netýkal článku 11 ods. 2 nariadenia, ale článku 7. Sporné výrazy sú však v oboch prípadoch totožné, keďže v článku 7 je tiež spomenuté „bežné obchodovanie“ („the normal course of business“) v „kruhoch, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor“ („the circles specialised in the sector concerned“).

5 — Tento extenzívny výklad podporuje aj právna náuka. Pozri v tomto zmysle TRITTON, G.: *Intellectual Property in Europe*. 3. vyd., Sweet & Maxwell, London 2008, č. 5-032, najmä s. 570; SMITH, H.: Disagreement over ‘relevant sector’ when determining prior art under Community design right. In: *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2007, roč. 2, č. 12, s. 795 a 796; CASADO CERVIÑO, A., a BLANCO JIMÉNEZ, A.: *El Diseño Comunitario: una Aproximación al Régimen Legal de los Dibujos y Modelos en Europa*. 2. vyd. Thomson – Aranzadi, 2005, s. 44, ako aj FERNÁNDEZ-NÓVOA, C.: El diseño no registrado. In: *Actas de derecho industrial y derecho de autor*, 2003, zv. 24, s. 81 až 90, najmä s. 86: „V druhom rade treba určiť úroveň informovanosti subjektov, ktoré tvoria relevantný sektor: dizajnéri a špecializovaní obchodníci, ktorí pôsobia v rámci Európskej únie... (voľný preklad nasledujúceho textu zvýraznil kurzívou generálny advokát): „En segundo lugar, habrá que establecer cuál es el nivel medio de información de que disponen quienes componen et pertinente sector: los diseñadores profesionales y los comerciantes especializados que operan en la Unión Europea“.

41. Vnútroštátny súd sa v skutočnosti pýta, či v prípade sprístupnenia dizajnu len jednému podniku zo sektora [druhá otázka písm. a)] alebo vystavenia tohto dizajnu vo výstavných priestoroch podniku v Číne, teda mimo oblasti bežného sledovania trhov [druhá otázka písm. b)], tento dizajn možno považovať za „známy kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Únie“.

42. Pripomínam, že článok 7 ods. 1 nariadenia stanovuje, že dizajn sa považuje za sprístupnený verejnosti, ak sa zverejnil po zápise alebo ak bol vystavený, použil sa v obchodovaní alebo inak sa zverejnil pred dňom uvedeným v článku 5 ods. 1 písm. a) a článku 6 ods. 1 písm. a) alebo v článku 5 ods. 1 písm. b) a článku 6 ods. 1 písm. b) nariadenia.

43. V tom istom odseku sú stanovené dve výnimky. Po prvé k sprístupneniu verejnosti nedôjde, ak sa dizajn sprístupnil tretej osobe pod výslovnou alebo predpokladanou podmienkou dôvernosti (tento prípad je v otázke vnútroštátneho súdu vylúčený). Po druhé všeobecné pravidlo sa neuplatní ani v prípade, ak sa udalosti, na základe ktorých v zásade dochádza k sprístupneniu verejnosti, „počas bežného obchodovania nemôžu stať známymi kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva“.

1. Sprístupnenie dizajnu len jednému podniku

44. Odpoveď na prvú časť druhej otázky podľa môjho názoru vyplýva zo samotného znenia článku 7 ods. 1 nariadenia.

45. Keďže normotvorca sa rozhodol použiť v znení prvej výnimky množné číslo („s výnimkou, ak sa tieto [udalosti] počas bežného obchodovania nemôžu stať známymi *kruhom*, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci spoločenstva“⁶), z tohto znenia nemožno vyvodiť, že sprístupnenie len jednému podniku by postačovalo na splnenie požiadavky stanovenej v článku 7, aj keby tento podnik patril medzi príslušné „špecializované kruhy“.

2. Sprístupnenie dizajnu a územný rozsah

46. Druhá časť druhej otázky týkajúca sa vplyvu vystavenia dizajnu vo výstavných priestoroch podniku v Číne je zložitejšia.

47. Ako Komisia uviedla vo svojich pripomienkach, článok 7 ods. 1 prvá veta a článok 11 ods. 2 nariadenia sa značne odlišujú v tom, že článok 11 ods. 2 výslovne odkazuje na sprístupnenie verejnosti „v rámci spoločenstva“, zatiaľ čo článok 7 ods. 1 prvá veta neobsahuje nijaký podobný odkaz na územie Európskej únie.

48. Z toho teda logicky vyplýva, že pri rozhodovaní o tom, či ide o sprístupnenie verejnosti v zmysle článku 7 ods. 1 nariadenia, treba v zásade vychádzať zo sprístupnenia bez ohľadu na jeho územný rozsah. Vnútroštátne súdy a právna náuka navyše podľa všetkého súhlasia s týmto výkladom predmetného ustanovenia.⁷

49. Treba však poukázať na to, že článok 7 ods. 1 nariadenia – tak ako článok 11 ods. 2 – stanovuje, že potenciálnymi príjemcami takého sprístupnenia sú podniky, ktoré *pôsobia v rámci Únie* a ktoré treba považovať za súčasť „špecializovaných kruhov príslušného sektora“.

6 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

7 — Pozri v tomto zmysle TRITTON, G.: c. d., najmä s. 571; FERNÁNDEZ-NÓVOA, C.: c. d., s. 81 až 90, najmä s. 86. Pokiaľ ide o uplatnenie vo vnútroštátnej judikatúre, pozri Hanseatisches Oberlandesgericht, 5 U 96/05, zo 7. júna 2006. Zhrnutie tohto rozhodnutia bolo uverejnené pod názvom Chinese pre-publication precludes European Community unregistered design right v *Journal of Intellectual Property Law & Practice*, 2007, roč. 2, č. 7, s. 441 až 443.

50. Toto spresnenie nie je bezvýznamné. Vyplýva z pozmeňovacieho návrhu, ktorý predložil Hospodársky a sociálny výbor⁸ práve s cieľom obmedziť dosah návrhu Komisie, ktorá sa pôvodne domnievala, že novosť sa má posudzovať na celosvetovej úrovni bez ďalšieho spresnenia.⁹ Na obmedzenie vplyvu postupu spočívajúceho v tom, že predajcovia nelegálnych napodobení (najmä v odevnom priemysle) si obstarávajú osvedčenia, ktoré nepravdivo preukazujú, že napadnutý dizajn už predtým vytvorila tretia osoba, Hospodársky a sociálny výbor navrhol, aby sa definícia sprístupnenia verejnosti uvedená v článku 5 ods. 2 návrhu (článok 7 ods. 1 nariadenia) doplnila takto: „Dizajn sa považuje za sprístupnený verejnosti, ak sa zverejnil po zápise alebo ak bol vystavený, použil sa v obchodovaní alebo inak sa zverejnil, s výnimkou, ak sa tieto udalosti pred referenčným dátumom nemohli stať známymi kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Spoločenstva“¹⁰.

51. Odkaz na vedomosť špecializovaných kruhov pôsobiacich v rámci Únie teda nie je náhodný. Ide naopak o výsledok zohľadnenia konkrétnej obavy. Ako súhrnne uvádzajú niektorí autori, ide o dve skutočnosti, pričom jedna skutočnosť – sprístupnenie verejnosti – je absolútna a môže nastať kdekoľvek na svete a druhá skutočnosť – vedomosť špecializovaných kruhov príslušného sektora – je relatívna a musí nastať v rámci Únie.¹¹

52. Použitie výrazov „normal“ a „razoblamente“ v španielskej verzii, „normal“ a „reasonably“ v anglickej verzii, „normale“ a „raisonnablement“ vo francúzskej verzii, ako aj „normale“ a „redelijkerwijs“ v holandskej verzii má tiež vplyv na posúdenie, ktoré musí vykonať súd poverený posúdením vplyvu údajného sprístupnenia verejnosti. Prvý uvedený výraz možno vymedziť takto: „corriente o habitual“, „conforming to a standard; usual, typical, or expected“, „qui est dépourvu de tout caractère exceptionnel; qui est conforme au type le plus fréquent“, „overeenkomstig de regel, niets bijzonders of verontrustends; als norm dienend“. Druhý uvedený výraz odkazuje na to, čo sa vyžaduje: „de manera razonable“, teda „proporcionada o equilibrada“, „to a moderate or acceptable degree“, „sans prétention excessive, sans trop exiger“, „met billijkheid“ alebo „met verstand redenerend“¹².

53. Od dotknutých subjektov teda nemožno vyžadovať, aby prijali osobitné a zložité opatrenia na to, aby sa dozvedeli o skoršom dizajne. Ako Komisia uvádza vo svojich písomných pripomienkach, ak je pravdepodobnosť, že udalosti neboli známe, vyššia ako pravdepodobnosť, že boli známe, nemožno konštatovať, že mohli byť známe počas bežného obchodovania. Inak povedané, treba v istom zmysle vychádzať z toho, čo je bežné (*quod plerumque fit*).¹³

54. Na účely zodpovedania otázky položenej vnútroštátnym súdom sa teda treba vziť do úlohy podnikateľov, ktorí pôsobia na území Únie, a položiť si otázku, či sa mohli počas bežného obchodovania uvádzaným spôsobom dozvedieť o dizajne.

8 — Stanovisko Hospodárskeho a sociálneho výboru zo 6. júla 1994 k návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady o dizajnoch Spoločenstva a smernice Európskeho parlamentu a Rady o právnej ochrane dizajnov (Ú. v. ES C 388, s. 9).

9 — Pozri článok 5 návrhu nariadenia o dizajnoch Spoločenstva predloženého Komisiou [KOM(93) 342 v konečnom znení].

10 — Pozri bod 3.1.4 už citovaného stanoviska Hospodárskeho a sociálneho výboru.

11 — SAEZ, V. M.: The unregistered Community design. In: *European Intellectual Property Review*, 2002, zv. 24, č. 12, s. 585 až 590, najmä s. 587. O odlišení sprístupnenia verejnosti a jeho vnímania pozri tiež MASSA, CH.-H., a STROWEL, A.: Community design: Cinderella revamped. In: *European Intellectual Property Review*, 2003, zv. 25, č. 2, s. 68 až 78, najmä s. 73.

12 — Pokiaľ ide o španielske definície, pozri *Diccionario del Español actual* (SECO, M., ANDRES, O., RAMOS, G.), 1999; pokiaľ ide o anglické definície, pozri *Oxford dictionary of English*, 2. vyd., 2005; pokiaľ ide o francúzske definície, pozri *Le Petit Robert, dictionnaire de la langue française*, 2003, a pokiaľ ide o holandské definície, pozri *van Dale, Groot Woordenboek der Nederlandse Taal*, 1992.

13 — Je pravda, že príslovka „raisonnablement“ (rozumne) sa neobjavuje v nemeckej, lotyšskej, rumunskej a slovenskej verzii článku 7 nariadenia. Skutočnosť, že sa objavuje v 18 z 22 jazykových verzií, je však podľa môjho názoru dostatočne dôležitá na potvrdenie výkladu, ktorý navyše vyplýva zo všeobecnej štruktúry a účelu nariadenia. Podľa ustálenej judikatúry sa nemôže formulácia použiť v jednej z jazykových verzií ustanovenia práva Únie chápať ako jediný základ na výklad tohto ustanovenia, alebo sa v tejto súvislosti považovať za ustanovenie, ktoré má prednosť pred inými jazykovými verziami. Takýto prístup by totiž nebol v súlade s požiadavkou jednotnosti pri uplatňovaní práva Únie. V prípade rozporu medzi rôznymi jazykovými verziami textu sa má predmetné ustanovenie vykladať podľa všeobecnej štruktúry a účelu právneho predpisu, ktorého je súčasťou (pozri okrem iného rozsudky z 12. novembra 1998, *Institute of the Motor Industry*, C-149/97, Zb. s. I-7053, bod 16, a z 25. marca 2010, *Helmut Müller*, C-451/08, Zb. s. I-2673, bod 38).

55. Tieto rôzne výkladové faktory ma privádzajú k záveru, že vystavenie dizajnu vo výstavnej sieni jediného podniku, ktorá sa navyše nachádza v Číne, nepostačuje na to, aby sa špecializované kruhy pôsobiace v rámci Únie počas bežného obchodovania dozvedeli o dizajne. Naopak, bolo by to inak, ak by bol dizajn prezentovaný v Číne, ale napríklad pri príležitosti známeho medzinárodného veľtrhu, na ktorom by sa zúčastnili hlavné európske subjekty z príslušného sektora alebo väčšina z nich.¹⁴

C – O tretej prejudiciálnej otázke

56. Svojou treťou otázkou – tak ako svojou štvrtou a piatou otázkou – sa Bundesgerichtshof pýta Súdneho dvora na procesné pravidlá uplatniteľné na žalobu založenú na článku 19 ods. 2 nariadenia (zdržanie sa konania pre porušenie práv). Táto tretia otázka sa konkrétne týka dôkazného bremena v súvislosti s tým, že napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu.

1. Všeobecný rámec

57. Hlava II nariadenia je nazvaná „Právo týkajúce sa dizajnov“. Článok 19 nariadenia je prvým článkom oddielu 4, ktorý má názov „Účinky dizajnu spoločenstva“. Uvedený článok je nazvaný „Práva vyplývajúce z dizajnu spoločenstva“. Jeho odsek 1 stanovuje, že „majiteľ zapísaného dizajnu spoločenstva má výlučné právo využívať ho a brániť akejkoľvek tretej strane, ktorá nemá jeho súhlas, aby dizajn využívala“. Odsek 2 uvedeného článku stanovuje, že „nezapísaný dizajn spoločenstva však majiteľovi udeľuje právo zabrániť konaniam uvedeným v odseku 1 iba vtedy, ak napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu“.

58. Podľa odôvodnenia 22 nariadenia „vymáhanie týchto práv by sa malo ponechať na vnútroštátne právne predpisy“, pričom nariadenie stanovuje len „isté základné jednotné sankcie vo všetkých členských štátoch“.

59. Článok 88 nariadenia navyše výslovne potvrdzuje toto odôvodnenie, keďže v odsekoch 2 a 3 stanovuje, že „v súvislosti so všetkými záležitosťami, na ktoré sa nevzťahuje toto nariadenie, súd pre dizajn spoločenstva uplatní svoje vnútroštátne právo vrátane súkromného medzinárodného práva“, a že pokiaľ v nariadení nie je stanovené niečo iné, tento súd „uplatní procedurálne pravidlá toho členského štátu, kde sa nachádza, ktoré upravujú ten istý typ konania týkajúceho sa vnútroštátneho práva na dizajn“.

60. Článok 85 ods. 2 nariadenia však stanovuje, že „v konaniach týkajúcich sa žaloby o porušenie alebo žaloby o hroziacom porušení nezapísaného dizajnu spoločenstva, súd pre dizajn spoločenstva považuje dizajn spoločenstva za platný, ak majiteľ práva predloží dôkaz, že podmienky uvedené v článku 11 sú splnené, a uvedie, čo tvorí osobitý charakter jeho dizajnu spoločenstva“.

61. Tieto dva posledné uvedené články sú súčasťou hlavy IX nariadenia nazvanej „Právomoc a postup v právnych konaniach týkajúcich sa dizajnov spoločenstva“.

2. Analýza relevantných článkov nariadenia

62. Zo systematiky nariadenia, ktorú som stručne opísal vyššie, jasne vyplýva, že z článku 19 ods. 2 uvedeného nariadenia nemožno vyvodiť nijaké procesné pravidlo.

14 — Tento príklad je uvedený v CASADO CERVIÑO, A., BLANCO JIMÉNEZ, A.: c. d., s. 44.

63. Tento článok naopak určuje obsah práva majiteľa dizajnu Spoločenstva bez ohľadu na akékoľvek procesné úvahy: majiteľ nezapísaného dizajnu Spoločenstva má právo dať zakázať rôzne konania, pokiaľ napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania uvedeného dizajnu.

64. Okrem toho z odôvodnenia 22 a článku 88 nariadenia vyplýva, že určenie procesných pravidiel – medzi ktoré patrí dôkazné bremeno – je ponechané na vnútroštátnych zákonodarcov.¹⁵ Navyše súhlasím s názorom Komisie uvedeným v jej písomných pripomienkach, že nemožno analogicky použiť článok 85 ods. 2 nariadenia. Tiež sa totiž domnievam, že toto ustanovenie sa týka len dôkazného bremena v súvislosti s podmienkami uvedenými v článku 11 nariadenia na získanie ochrany nezapísaného dizajnu Spoločenstva a nie dôkazu o využívaní kópie uvedeného dizajnu.

65. V tomto štádiu by preto bolo potrebné odpovedať vnútroštátnemu súdu, že článok 19 ods. 2 nariadenia nemožno vykladať tak, že znamená, že prináleží majiteľovi nezapísaného dizajnu preukázať, že napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania uvedeného dizajnu, pričom táto otázka patrí do právomoci vnútroštátného zákonodarcu. V tomto prípade by teda bolo zbytočné odpovedať na tretiu otázku písm. b), ktorou sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora na prípadné obrátenie dôkazného bremena alebo jeho prípadné uľahčenie.

66. Vzhľadom na všeobecný cieľ sledovaný týmto nariadením a na odpoveď, ktorú Súdny dvor poskytol na podobnú otázku v oblasti ochranných známk, však budem pokračovať v analýze.

3. Úvahy založené na práve ochranných známk

67. Vo veci *Class international*¹⁶ mal Súdny dvor posúdiť dôkazné bremeno v konaniach týkajúcich sa porušení práv k ochrannej známke Spoločenstva. V úvode svojej odpovede Súdny dvor poznamenal, že „otázka dôkazu vzniká spolu so začiatkom sporu, teda vtedy, keď majiteľ ochrannej známky začne tvrdiť, že bolo porušené jeho výlučné právo priznané článkom 5 ods. 1 [prvej smernice Rady 89/104/EHS z 21. decembra 1988 o aproximácii právnych predpisov členských štátov v oblasti ochranných známk¹⁷] a článkom 9 ods. 1 nariadenia [Rady (ES) č. 40/94 z 20. decembra 1993 o ochrannej známke spoločnosti¹⁸]“.

68. Táto situácia je veľmi podobná tej, ktorá je predmetom prejednávanej veci. Po prvé predmetné právo, teda právo zakázať určité spôsoby používania zhodného alebo podobného označenia, je *mutatis mutandis* totožné s právom stanoveným v článku 19 nariadenia v oblasti dizajnov. Po druhé systémy urovnávania sporov zavedené dvoma uvedenými nariadeniami sú podobné.¹⁹

15 — Pokiaľ ide o podrobnejšiu analýzu tejto otázky, pozri v tomto zmysle MOUNCIF-MOUNGACHE, M.: *Les dessins et modèles en droit de l'Union européenne*. Bruxelles: Bruylant, Bruxelles 2012 (pozri najmä kapitolu 2 hlavy I časti II). Pozri tiež LLOBREGAT HURTADO, M.-L.: Régimen jurídico de los dibujos y modelos registrados y no registrados en el Reglamento 6/2002 del Consejo, del 12 de diciembre de 2001, sobre dibujos et modelos comunitarios. In: *La marca comunitaria, modelos y dibujos comunitarios. Análisis de la implantación el Tribunal de marcas de Alicante*. Estudios de Derecho Judicial, č. 68, Madrid, 2005, s. 119 až 198, najmä s. 129.

16 — Rozsudok z 18. októbra 2005 (C-405/03, Zb. s. I-8735, bod 70).

17 — Ú. v. ES L 40, 1989, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 92.

18 — Ú. v. ES L 11, 1994, s. 1; Mim. vyd. 17/001, s. 146. Po viacerých zmenách a doplneniach bolo nariadenie č. 40/94 kodifikované nariadením Rady (ES) č. 207/2009 z 26. februára 2009 o ochrannej známke Spoločenstva (Ú. v. EÚ L 78, s. 1).

19 — Na podobnosť týchto dvoch nariadení sa výslovne poukazyvalo už od začiatku. Európska komisia pri predložení svojho návrhu nariadenia o dizajnoch Spoločenstva v súvislosti s článkami 83 až 98 týkajúcimi sa systému urovnávania sporov v oblasti dizajnov Spoločenstva (články 79 až 94 nariadenia) vysvetlila, že tieto články „sú založené do veľkej miery na príslušných ustanoveniach návrhu nariadenia o ochrannej známke Spoločenstva“ [KOM(93) 342 v konečnom znení, s. 46].

69. V už citovanej veci *Class International* generálny advokát Jacobs dospel k riešeniu, ktoré je podobné tomu, ktoré som odporučil vyššie. Podľa jeho názoru z odôvodnení nariadenia o ochrane známke Spoločenstva vyplývalo, že dôkazné bremeno je predmetom vnútroštátnych procesných predpisov a že v „situácii[i], keď sa majiteľ ochrannej známky snaží zabrániť obchodníkovi používať jeho ochrannú známku v obchodnom styku“, neexistujú „vážn[e] dôvod[y] [na odchýlenie sa od pravidla, že] platia vnútroštátne pravidlá upravujúce dôkazné bremeno“²⁰.

70. Súdny dvor sa však nestotožnil s návrhom svojho generálneho advokáta a naopak rozhodol, že v situácii, aká mu bola predložená (ktorá je podľa môjho názoru porovnateľná s prejednávanou vecou), „dôkazné bremeno o porušení [výlučného práva] musí znášať majiteľ ochrannej známky, ktorý to tvrdí[, a] ak predloží takýto dôkaz, prináleží podnikateľskému subjektu, ktorému sa vytýka porušenie, aby preukázal existenciu súhlasu majiteľa ochrannej známky s uvedením výrobkov na trh v Spoločenstve“²¹.

71. Vzhľadom na systémovú a obsahovú podobnosť nariadení č. 40/94 a 6/2002, ako aj mechanizmov ochrany, ktoré tieto nariadenia zavádzajú, a podobnosť cieľov sledovaných týmito dvoma predpismi sa preto prikláňam k názoru, že riešenie, pre ktoré sa Súdny dvor rozhodol v už citovanej veci *Class International*, treba uplatniť aj v práve dizajnov.

72. Ako totiž uviedol generálny advokát Mengozzi v bode 6 svojich návrhov, ktoré predniesol vo veci *FEIA*,²² „ako vyplýva z odôvodnení nariadenia, vytvorenie dizajnu Spoločenstva, ktorý by bol predmetom jednotnej právnej úpravy na celom území Spoločenstva, smeruje k... zabráneniu tomu, aby vzhľadom na podstatné rozdiely, ktoré stále existujú medzi právnymi úpravami členských štátov, boli zhodné dizajny chránené v jednotlivých vnútroštátnych právnych poriadkoch odlišným spôsobom a v prospech rozličných majiteľov“.

73. Je pravda, že ako Súdny dvor konštatoval v súvislosti s ochrannými známkami v už citovanom rozsudku *Class International*, „ak by [dôkazné bremeno o porušení práva na zákaz] bolo upravené vnútroštátnym právom členských štátov, pre majiteľov ochranných známk by z toho mohol vyplývať rôzny stupeň ochrany v závislosti od konkrétneho vnútroštátneho práva. Cieľ, aby požívali ‚v právnych systémoch všetkých členských štátov tú istú ochranu‘, upravený v deviatom odôvodnení smernice a označený v ňom ako ‚podstatn[ý]‘, by nebol dosiahnutý“²³.

74. Keďže v odôvodnení 1 nariadenia je spomenutá „rovnaká ochrana s rovnakým účinkom v rámci celého územia“ Únie, v prejednávanej príhode podľa môjho názoru možno v práve dizajnov určite uplatniť tú istú argumentáciu.

4. Návrh týkajúci sa tretej prejudiciálnej otázky

75. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na tretiu otázku písm. a) a b), ktoré položil vnútroštátny súd, tak, že článok 19 ods. 2 nariadenia neobsahuje nijaké pravidlo týkajúce sa dôkazného bremena. V takej situácii, aká je predmetom sporu vo veci samej, však prináleží majiteľovi nezapísaného dizajnu predložiť dôkaz o okolnostiach umožňujúcich uplatnenie nároku na zdržanie sa konania uvedeného v tomto článku tým, že preukáže, že napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu.

20 — Body 81 a 82 návrhov, ktoré predniesol generálny advokát Jacobs vo veci, v ktorej bol vydaný už citovaný rozsudok *Class International*.

21 — Rozsudok *Class International* (už citovaný, bod 74).

22 — Rozsudok z 2. júla 2009 (C-32/08, Zb. s. I-5611).

23 — Rozsudok *Class International* (už citovaný, bod 73).

76. V súlade s odôvodnením 22 a článkom 88 ods. 2 a 3 nariadenia konkrétne pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena spresní vnútroštátny zákonodarca. Vnútroštátny súd bude dohliadať na dodržiavanie zásady efektivity. „Z judikatúry totiž vyplýva, že členské štáty sa musia uistiť o tom, že postupy dokazovania a najmä pravidlá rozdelenia dôkazného bremena uplatniteľné na žaloby týkajúce sa sporov o porušení práva Spoločenstva v prvom rade nie sú menej priaznivé ako tie, ktoré sa týkajú podobných žalôb vnútroštátnej povahy, a v druhom rade nespôsobujú, aby bol výkon práv osôb podliehajúcich súdnej právomoci vyplývajúcej z právneho poriadku Spoločenstva prakticky nemožný alebo príliš obtiažny“²⁴.

77. V dôsledku toho, ako Komisia správne pripomína vo svojich písomných pripomienkach, ak vnútroštátny súd konštatuje, že skutočnosť, že dôkazné bremeno znáša majiteľ chráneného dizajnu, môže spôsobiť, že vykonanie takého dôkazu bude prakticky nemožné alebo príliš obtiažné (najmä z dôvodu, že tento dôkaz sa týka údajov, ktorými majiteľ práva nemôže disponovať), je povinný využiť všetky procesné prostriedky, ktoré mu poskytuje vnútroštátne právo, s cieľom prekonať túto ťažkosť. Môže napríklad využiť mechanizmus domnienky alebo rôzne opatrenia týkajúce sa dokazovania, napríklad predloženie listiny alebo dôkazu jedným z účastníkov konania alebo treťou osobou²⁵, alebo tiež rozhodnúť, že vzhľadom na dôkazy predložené majiteľom dizajnu prináleží žalovanému, aby tieto dôkazy vecne a konkrétne spochybnil.

D – O štvrtej a piatej prejudiciálnej otázke

78. Štvrtá a piata otázka, ktoré položil vnútroštátny súd, sa týkajú pravidiel premlčania a/alebo preklúzie, ktoré obmedzujú nárok na zdržanie sa konania vo veci porušeného nezapísaného dizajnu Spoločenstva podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia. Preto sa domnievam, že sa nimi možno zaoberať spoločne.

1. „Zvláštne dôvody“ podľa článku 89 ods. 1 nariadenia

79. Ako som už uviedol pri skúmaní tretej otázky, práva, ktoré poskytuje dizajn Spoločenstva, sú uvedené v článku 19 nariadenia.

80. Článok 89 uvedeného nariadenia je súčasťou hlavy IX nazvanej „Právomoc a postup v právnych konaniach týkajúcich sa dizajnov spoločenstva“. Práve tento článok stanovuje sankcie, ktoré môžu súdy pre dizajn Spoločenstva uložiť. Medzi ne patrí okrem iného zákaz pokračovať v napádanom porušovaní.

81. Podľa odseku 1 uvedeného článku súd pre dizajn Spoločenstva uloží sankciu, ak zistí, že žalovaná strana porušila alebo hrozilo, že poruší dizajn Spoločenstva, „ak neexistujú zvláštne dôvody pre opak“.

82. Zdá sa, že vnútroštátny súd vo svojom rozhodnutí zaraďuje premlčanie medzi tieto „zvláštne dôvody“²⁶. V súvislosti s preklúziou sa výslovne pýta, „či posudzovaný skutkový stav, z ktorého žalovaná odvodzuje preklúziu, napĺňa skutkovú podstatu pojmu zvláštne dôvody v zmysle článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia“²⁷.

83. Podľa môjho názoru však takéto prirovnanie nemožno použiť.

24 — Rozsudok z 24. apríla 2008, Arcor (C-55/06, Zb. s. I-2931, bod 191).

25 — Pozri v tomto zmysle rozsudok zo 7. septembra 2006, Laboratoires Boiron (C-526/04, Zb. s. I-7529, bod 55).

26 — „Nariadenie neobsahuje osobitné ustanovenia týkajúce sa premlčania nároku na zdržanie sa konania podľa článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia o dizajnoch. V každom prípade *však* súd pre dizajn Spoločenstva nariadi podľa článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia o dizajnoch v prípade porušeného alebo hrozaceho porušeného zákazu len vtedy, ak neexistujú zvláštne dôvody pre opak“ (bod 40 návrhu na začatie prejudiciálneho konania, kurzívou zvýraznil generálny advokát).

27 — Bod 44 návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

84. Ak vychádzame z vysvetlení poskytnutých Komisiou pri predložení návrhu nariadenia o dizajnoch²⁸, „zvláštne dôvody“ umožňujúce neuložiť sankcie môžu predstavovať napríklad „skutočnosť, že v danej situácii by bolo zabavenie výrobkov zbytočné alebo príliš prísne. Príkaz poskytnúť informácie by v určitých prípadoch tiež mohol byť zbytočný, napríklad ak je porušovateľ výrobcom tovaru, ktorý porušuje práva“.

85. Ide teda o faktické situácie a nie o procesné pravidlá. Tento výklad potvrdzuje judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa paralelného ustanovenia práva ochranných známk. Podľa Súdneho dvora „pojem ‚osobitné dôvody‘ sa týka skutkových okolností daných pre konkrétny prípad“²⁹.

2. Posúdenie premlčania a preklúzie: procesná autonómia

86. Ako som už vysvetlil pri skúmaní tretej otázky, z odôvodnenia 22 a článku 88 nariadenia jasne vyplýva, že určenie procesných pravidiel je ponechané na vnútroštátnych zákonodarcov.

87. Hoci je pravda, že v článku 15 ods. 3 nariadenia sa hovorí o premlčaní, toto ustanovenie sa týka len žalôb upravených prvými dvoma odsekmi tohto článku, teda žalôb o uznanie nároku.³⁰ Tiež konštatujem, že toto nariadenie – na rozdiel od nariadenia o ochrannej známke Spoločenstva³¹ – vôbec neupravuje preklúziu. Domnievam sa však, že z neexistencie takej úpravy nemožno vyvodit' zákaz pravidla tohto druhu.

88. V dôsledku toho, keďže v danej oblasti neexistuje právna úprava Únie, tieto otázky patria v súlade so zásadou procesnej autonómie do pôsobnosti vnútroštátneho práva uplatniteľného podľa článku 88 ods. 2 a 3 nariadenia.

89. Inak povedané, otázka, či nárok na zdržanie sa konania podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia podlieha premlčaniu a/alebo preklúzii a prípadne aké majú byť pravidlá tohto premlčania a/alebo tejto preklúzie, patrí do pôsobnosti vnútroštátneho práva uplatniteľného podľa článku 88 ods. 2 a 3 nariadenia.

3. Spresnenia týkajúce sa zásad ekvivalencie a efektivity

90. Judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa premlčacích a prekluzívnych lehôt je rozsiahla. Podľa môjho názoru je potrebné pripomenúť tri pravidlá:

— Po prvé, hoci zásadu ekvivalencie nemožno vykladať tak, že ukladá členskému štátu povinnosť rozšíriť svoj najvýhodnejší vnútroštátny režim na všetky žaloby, ktoré boli podané v určitej právnej oblasti, prináleží vnútroštátnemu súdu, aby overil, „či procesné podmienky zabezpečujúce vo

28 — Už uvedený návrh nariadenia [KOM(93) 342 v konečnom znení, s. 51].

29 — Rozsudok zo 14. decembra 2006, Nokia (C-316/05, Zb. s. I-12083, bod 38).

30 — Článok 15 nariadenia znie takto:

„1. Ak sa nezapísaný dizajn spoločenstva sprístupní verejnosti osobou, ktorá na to nie je oprávnená alebo si naň táto osoba robí nároky, alebo ak o zápis dizajnu spoločenstva žiada osoba, alebo sa zapísal pre osobu, ktorá nie je na to oprávnená podľa článku 14, osoba, ktorá je na to oprávnená podľa tohto ustanovenia môže žiadať, aby sa uznala za oprávneného majiteľa dizajnu spoločenstva. Tým nie je dotknuté právo na inú ochranu.

2. Ak je osoba spoločne oprávnená na dizajn spoločenstva, takáto osoba môže v súlade s odsekom 1 žiadať o uznanie za spoločného majiteľa.

3. Súdne konania podľa odsekov 1 alebo 2 sa nepripúšťajú tri roky po dni zverejnenia zapísaného dizajnu spoločenstva alebo po sprístupnení verejnosti nezapísaného dizajnu spoločenstva. To neplatí, ak osoba, ktorá nie je oprávnená na dizajn spoločenstva, konala v zlej viere v čase, keď sa takýto dizajn prihlasoval alebo sprístupnil verejnosti, alebo keď jej bol takýto dizajn prevedený.

...“

31 — Pozri článok 54 nariadenia č. 207/2009.

vnútroštátnom práve ochranu práv, ktoré osobám podliehajúcim súdnej právomoci vyplývajú z práva Únie, sú v súlade s touto zásadou [ekvivalencie], a aby preskúmal predmet a podstatné náležitosti údajne podobných žalôb vnútroštátnej povahy. Z tohto dôvodu musí vnútroštátny súd overiť podobnosť dotknutých žalôb z hľadiska ich predmetu, dôvodov a podstatných náležitostí³². Samotný článok 88 ods. 3 nariadenia výslovne stanovuje, že „súd pre dizajn spoločenstva uplatní procedurálne pravidlá toho členského štátu, kde sa nachádza, ktoré upravujú ten istý typ konania týkajúceho sa vnútroštátneho práva na dizajn“.

- Po druhé zásada efektivity vyžaduje, aby premlčacia lehota stanovená vnútroštátnym právom začala plynúť až odo dňa, keď sa majiteľ práva dozvedel alebo mal dozvedieť o údajnom porušení.³³
- Po tretie, pokiaľ ide o konanie, ktoré smeruje k uloženiu zákazu pokračovania trvalého alebo opakovaného porušenia, vnútroštátne pravidlo upravujúce premlčanie alebo preklúziu nemôže byť sformulované tak, že premlčacia lehota uplynie skôr, ako dôjde k ukončeniu porušenia.³⁴

91. So zreteľom na tieto tri pravidlá musí vnútroštátny súd uplatniť vnútroštátne právo, ktoré určuje premlčaciu a/alebo prekluzívnu lehotu uplatniteľnú na konanie vyplývajúce z článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. c) nariadenia.

E – O šiestej prejudiciálnej otázke

92. Svojou šiestou otázkou sa vnútroštátny súd pýta Súdneho dvora na právo uplatniteľné na sankcie uvedené v článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia, ako sú sankcie, ktoré sa v prejednávanom prípade týkajú nárokov na zničenie, informovanie a náhradu škody. Spravujú sa tieto sankcie, ktoré nariadenie nešpecifikuje, právom členských štátov, v ktorých došlo k porušeniu, alebo právom členského štátu konajúceho súdu?

93. Podľa článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia, ak v prípade žaloby o porušenie (alebo hroziacom porušení) súd pre dizajn Spoločenstva zistí, že žalovaná strana porušila (alebo hrozilo, že poruší) dizajn Spoločenstva, môže nariadiť „príkaz, ktorým sa ukladajú iné sankcie [ako tie, ktoré sú uvedené v písmenách a), b) a c)] primerané za daných okolností a predpokladané zákonom členského štátu, kde došlo k porušeniu alebo ohrozeniu, vrátane medzinárodného súkromného práva“.

1. Pôsobnosť článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia

94. Pred určením práva uplatniteľného na „iné sankcie“ uvedené v článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia je potrebné určiť, či sa toto ustanovenie vzťahuje na všetky opatrenia citované vnútroštátnym súdom – nároky na zničenie, informovanie a náhradu škody.

95. Podľa Komisie možno pod pojem „sankcie“ uvedený v článku 89 nariadenia zaradiť len nárok na zničenie. Na základe odôvodnenia 22 tohto nariadenia Komisia tvrdí, že tento článok sa týka len opatrení, ktorými možno ukončiť sporné správanie.

32 — Rozsudok z 19. júla 2012, Littlewoods Retail Ltd a i. (C-591/10, bod 31).

33 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 28. januára 2010, Uniplex (UK) (C-406/08, Zb. s. I-817, bod 32).

34 — Pozri v tomto zmysle rozsudok z 13. júla 2006, Manfredi a i. (C-295/04 až C-298/04, Zb. s. I-6619, body 78 až 80).

96. S týmto výkladom nesúhlasím. Naopak, odôvodnenie 22 je sformulované tak, že spresnenie týkajúce sa účelu sankcií sa vzťahuje len na „základné jednotné sankcie“, ktoré normotvorca Únie považuje za nevyhnutné: „Je preto potrebné, aby sa zabezpečili isté základné jednotné sankcie vo všetkých členských štátoch. *Takéto* sankcie, bez ohľadu na právomoc, podľa ktorej sa vymáhanie uskutočňuje, by mali byť schopné zastaviť porušovanie“³⁵. V odôvodnení 31 nariadenia sa ďalej uvádza, že nariadenie nevyklučuje uplatnenie iných relevantných právnych predpisov členských štátov, akými sú právne predpisy týkajúce sa občianskoprávnej zodpovednosti.

97. Znenie článku 89 ods. 1 nariadenia podľa môjho názoru odráža rôzne ciele vyjadrené v už citovaných odôvodneniach. Na jednej strane normotvorca Únie stanovil základné jednotné sankcie spôsobilé zastaviť porušovanie. Ide o opatrenia spočívajúce v príkaze zdržať sa konania a zabavení, ktoré sú upravené v článku 89 ods. 1 písm. a), b) a c). Na druhej strane sú vnútroštátni zákonodarcovia oprávnení prijať iné sankcie, ako napríklad uloženie povinnosti nahradiť škodu. Práve táto možnosť je zakotvená v článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia.

98. V tomto zmysle je sformulované aj príslušné ustanovenie nariadenia č. 207/2009 o ochranné známke Spoločenstva, ktorým je článok 102.³⁶ Hoci tento článok je sformulovaný oveľa všeobecnejšie, má rovnakú štruktúru ako článok 89 nariadenia o dizajnoch Spoločenstva. Na jednej strane sa totiž odsek 1 tohto článku týka opatrenia spočívajúceho v zákaze konania a opatrení, ktoré sa „v súlade [s] vnútroštátnym právom... budú zameriavať na zabezpečenie dodržiavania tohto zákazu“. Na druhej strane odsek 2 tohto článku stanovuje, že „súd pre ochranné známky Spoločenstva uplatní právo toho členského štátu, vrátane medzinárodného práva súkromného, na ktorého území došlo k porušeniu alebo hrozbe porušenia“. Ako generálny advokát Cruz Villalón vysvetlil vo veci DHL Express France,³⁷ tento odsek „definuje opatrenia odlišné od opatrení na zabezpečenie dodržiavania zákazu“.

2. Určenie práva uplatniteľného na „iné sankcie“

99. Zdá sa, že znenie článku 89 ods. 1 písm. d) nariadenia je jednoznačné. Toto ustanovenie oprávňuje súdy pre dizajn Spoločenstva uložiť iné sankcie „predpokladané zákonom členského štátu, kde došlo k porušeniu alebo ohrozeniu, vrátane medzinárodného súkromného práva“. Za každé porušenie, ku ktorému došlo, sa má teda uložiť sankcia stanovená vnútroštátnym právom uplatniteľným na tomto území.

100. Zo samotného znenia tohto ustanovenia vyplýva, že normotvorca Únie neponechal výber uplatniteľného práva na príslušný konajúci súd. Naopak, ide vždy o právny poriadok (alebo právne poriadky) členského štátu (alebo členských štátov), v ktorom (alebo v ktorých) došlo k porušeniu (alebo porušeniam). Nikdy sa teda nemá uplatniť právo členského štátu konajúceho súdu len z dôvodu jeho miestnej príslušnosti.

101. Súdny dvor tiež vyložil príslušné ustanovenie nariadenia o ochranné známke Spoločenstva v tomto zmysle. V už citovanej veci DHL Express France sa totiž stotožnil s názorom, ktorý vyjadril generálny advokát Cruz Villalón, podľa ktorého „ak by... normotvorca Únie chcel, aby právo uplatniteľné na opatrenia uložené na zabezpečenie dodržiavania zákazu bolo tým istým právom, ktoré sa má uplatniť pri prijímaní ostatných opatrení, článok 98 ods. 2 [súčasný článok 102] by bol zbytočný, pretože jeho funkcia je odôvodnená len v prípade, že ustanovenie, ktoré mu predchádza, upravuje niečo iné. Citovaný odsek 2 nielen že definuje opatrenia odlišné od opatrení na zabezpečenie dodržiavania zákazu, ale tiež jasne uvádza, že uplatniteľným právom je „právo toho členského štátu, voči ktorému [v ktorom – *neoficiálny preklad*] boli skutky porušenia alebo skutky hroziace porušením

35 — Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

36 — Tento článok sa zhoduje s článkom 98 nariadenia č. 40/94.

37 — Bod 58 návrhov, ktoré predniesol 7. októbra 2010 vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 12. apríla 2011, DHL Express France (C-235/09, Zb. s. I-2801).

spáchané, vrátane súkromného medzinárodného práva'. Stručný odkaz na ‚vnútroštátne právo‘ obsiahnutý v odseku 1 sa zjavne odlišuje od odkazu na *lex loci delicti commissi* obsiahnutého v odseku 2, a preto je potrebné vyvodiť záver, že každý z uvedených odsekov odkazuje na iné kolízne normy³⁸.

102. Na záver napokon dodávam, že tento výklad nielenže podporuje aj právna náuka³⁹, ale je uvedený aj v článku 8 už citovaného nariadenia č. 864/2007 o rozhodnom práve pre mimozmluvné záväzky.

V – Návrh

103. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Bundesgerichtshof, takto:

1. Článok 11 ods. 2 nariadenia Rady (ES) č. 6/2002 o dizajnoch Spoločenstva sa má vykladať v tom zmysle, že dizajn sa počas bežného obchodovania mohol stať známym kruhom, ktoré sa špecializujú na daný sektor a pôsobia v rámci Európskej únie, pokiaľ sa zobrazenia uvedeného dizajnu predtým sprístupnili obchodníkom, ktorí pôsobia v danom sektore.
2. Článok 7 ods. 1 prvá veta nariadenia č. 6/2002 sa má vykladať v tom zmysle, že dizajn napriek tomu, že sa sprístupnil tretej osobe bez výslovnej alebo predpokladanej podmienky dôvernosti, sa nemohol stať počas bežného obchodovania známym kruhom, ktoré sa špecializujú na príslušný sektor a pôsobia v rámci Európskej únie, ak sa sprístupnil len jednému podniku patriacemu do uvedených špecializovaných kruhov alebo sa vystavoval len vo výstavných priestoroch podniku nachádzajúceho sa mimo územia Únie a oblasti bežného sledovania trhov.
3. Článok 19 ods. 2 nariadenia č. 6/2002 sa má vykladať v tom zmysle, že neobsahuje nijaké pravidlo týkajúce sa dôkazného bremena. V takej situácii, aká je predmetom sporu vo veci samej, však prináleží majiteľovi nezapísaného dizajnu predložiť dôkaz o okolnostiach umožňujúcich uplatnenie nároku na zdržanie sa konania uvedeného v tomto článku tým, že preukáže, že napadnuté využívanie vyplýva z kopírovania chráneného dizajnu.
4. Pokiaľ v danej oblasti neexistuje právna úprava Únie, prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu určiť, či nárok na zdržanie sa konania podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 6/2002 vo veci porušenia nezapísaného dizajnu podlieha premlčaniu, a prípadne určiť pravidlá tohto premlčania, pokiaľ sú dodržané zásady ekvivalencie a efektivity.
5. Pokiaľ v danej oblasti neexistuje právna úprava Únie, prináleží vnútroštátnemu právnemu poriadku každého členského štátu určiť, či nárok na zdržanie sa konania podľa článku 19 ods. 2 a článku 89 ods. 1 písm. a) nariadenia č. 6/2002 vo veci porušenia nezapísaného dizajnu podlieha preklúzii, a prípadne určiť pravidlá tejto preklúzie, pokiaľ sú dodržané zásady ekvivalencie a efektivity.

38 — Tamže.

39 — Podľa MOUNCIF-MOUNGACHE, M: c. d., s. 333, „súd zrejme uplatňuje nariadenie pri všetkých príkazoch, ktoré vydá. Naproti tomu výkon týchto sankcií zaručuje právo každého členského štátu. To znamená, že v prípade, ak k porušeniu dochádza na viacerých územiach, konajúci súd pre dizajn Spoločenstva bude povinný uplatniť rôzne právne poriadky, pokiaľ ide o výpočet náhrady, zhabanie, ako aj súdne uverejnenie“. Pozri tiež v tomto zmysle MASSA, CH.-H., STROWEL, A.: c. d., s. 68 až 78, najmä s. 70: „Je tiež možné priznať aj iné vhodné prostriedky nápravy podľa vnútroštátneho práva, v ktorom došlo ku porušeniu, vrátane náhrady škody alebo *penále* (sankcie za nesplnenie povinnosti). Vyplýva z toho, že Súd pre dizajn Spoločenstva by mohol uložiť sankcie za protiprávne konanie vo viacerých členských štátoch (voľný preklad nasledujúceho textu) Any other appropriate remedy under the national law of the place of infringement, including damages or an *astreinte* (penalty for non-compliance), may also be granted. Thus, a CDC may sanction differently infringing acts committed in several Member States“.

6. Článok 89 ods. 1 písm. d) nariadenia č. 6/2002 sa má vykladať v tom zmysle, že nároky na zničenie, informovanie a náhradu škody sa spravujú vnútroštátnym právom každého členského štátu, kde došlo k porušeniu alebo ohrozeniu prostredníctvom predmetných výrobkov, vrátane medzinárodného súkromného práva.